

[PODSZPOCIĆ *vb pf*

inf podszpocić.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.

Lekko uszkodzić jakąś część ciała; przen:

Zwrot: »[na czym] nogę sobie podszpocić«: Gdy był znáiomý Pan Bog/ tylko w íámym Zydofstwie; nie dżiw/ iż wiele íie ich ná onym Kámieniu potykáło: ale Gory ktoby niemiał widzieć/ álbo ná niey nogę miał íobie podízpocić; tego ílepoćie niemoże íie wydżiwíć S. Auguítyn *HerbNauka* L4v (*Linde*).

Formacje współrdzenne cf SZPECIĆ.

KW